

Mary Ellen Taylor

DŮM V ZÁTOCE

Mary Ellen Taylor

DŮM
V ZÁTOCE

Přeložila Jana Chartier

Text copyright © 2018 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jana Chartier, 2021

Cover Photos © Barry Blackburn, Joeahead, otma,

R-studio / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3170-9

Uprostřed zimy jsem v sobě objevil věčné léto.

Albert Camus

Julia Tatumová M George Buchanan M Elizabeth Lawrencová
1870-1915 1870-1919 1880-1919

Catherine Claire Hedricková M Robert Buchanan
1888-1990 1885-1917

Amanda Blakeová M Robert Buchanan ml.
1935-1974 1917-1974

Sandy Talleyová M James Buchanan ml.
1969- 1969-

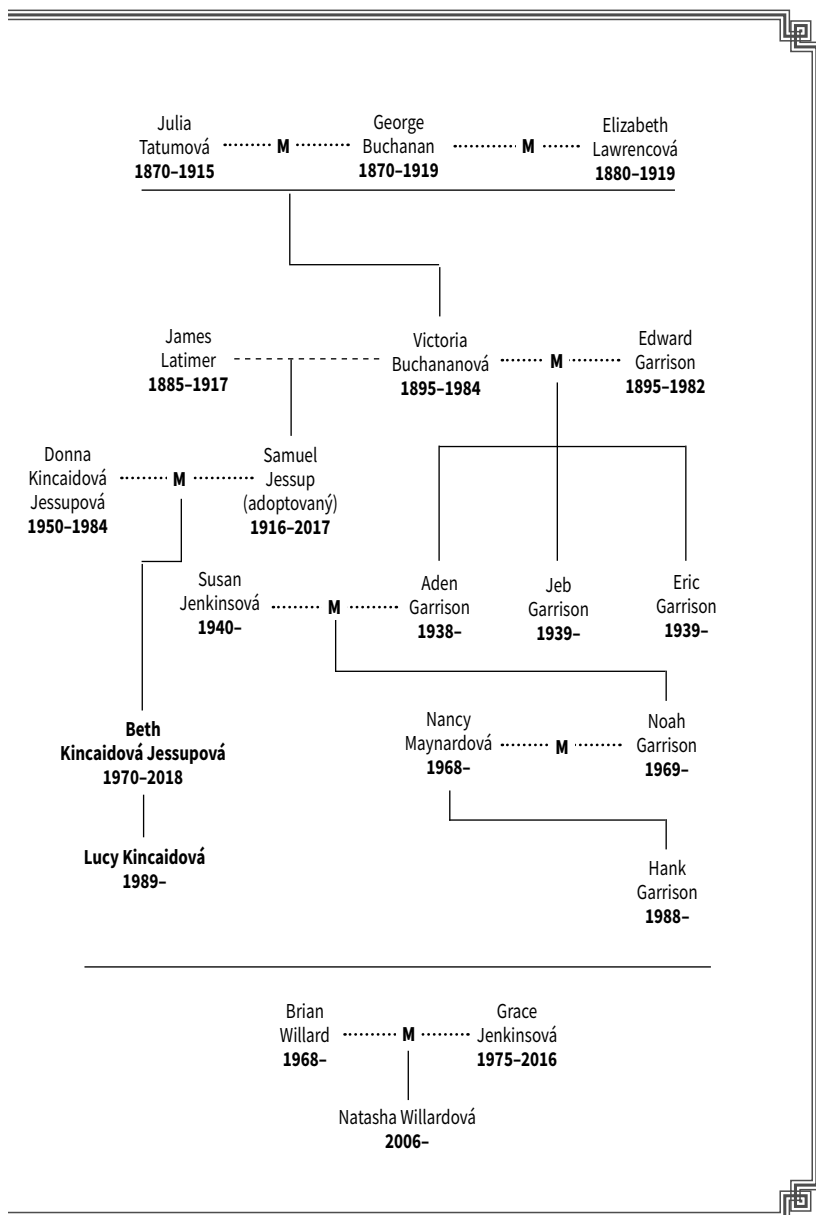
Megan Deacon
1990- 1992-

Legenda

..... M Manželé

———— Rodiče

----- Ve vztahu

KAPITOLA JEDNA

PANÍ CATHERINE BUCHANANOVÁ

2. května 1988

Cape Hudson, Virginie

Jednoho teplého jarního dne na pobřeží Virginie složila paní Catherine Buchananová své unavené kosti do houpacího křesla. Uzlovitými, ale precizními prsty si pečlivě upravila zelené vlněné šaty. Sice se na tuto příležitost speciálně oblékla, ale sebedůkladnější přípravy a strojení nemohly soupeřit s nenucenou krásou dívky sedící naproti ní.

Dívka má rovné blondaté vlasy a bystré modré oči, které staré paní připomínají, že její vlastní řídké bílé vlasy bývaly kdysi neposednou hřívou hustých zrzavých kadeří, jež jí spadaly k opáleným ramenům a plnému, vysoko posazenému poprsí. I ona mívala hlavu plnou nadějí a snů a věděla, jak chutná smyslný mužský dotyk. Nebyla sice nikdy tak oslnivá jako tohle děvče, ale i za ní se otáčelo pěkných pár mužských.

Dívka se jmenuje Elizabeth Kincaidová Jessupová – pro kamarády Beth. Požádala paní Buchananovou, zda by nemohla zaznamenat její příběh na kameru vypůjčenou z knihovny místní střední

školy. Vyložila jí, že je to její projekt na hodiny současné historie, a s osvěžující upřímností dodala, že z něj potřebuje dostat dobrou známku, tak ať nešetří historkami.

Mladé ruce opatrně odmotávají kabel mikrofonu od kamery. Pobavený úsměv připomíná staré paní jinou dívku, která zde kdysi dávno žila. Stejně jako o ní i o Beth kolují řeči. Chodí s divokou partou, pije a ve městě ji už zahlédli s několika kluky, z nichž někteří nejsou právě slušní.

Dívky, jako je tahle Beth, jsou přesvědčené, že s nimi přišla revolta. Myslí si, že jsou první, kdo porušuje pravidla, ale přitom jen znovu a znovu roztáčejí stejnou spirálu, stejně jako bezpočet generací před nimi.

„Můžu vám ten mikrofon připnout na límeček?“ ptá se Beth. „Bude to tak lépe chytat zvuk, až budete mluvit.“

„Samozřejmě.“

Betin pohled se stočí na svícen a poté na portrét mladé ženy ve svatebním. Visí nad krbem z bílého mramoru zdobeným štukováním s květinami, volutami a listovím.

Paní Buchananová se na obraz dívat nepotřebuje. Je na něm ona, oblečená do bílých saténových šatů s živůtkem vyšíváním perličkami a krajkovým bolerkem. V zrzavých loknách má zapletené šňůrky perel a na nich kaskádu tylu, která dopadá na podlahu za ni. Portrét namalovali tady, přímo v téhle místnosti.

„Vzpomínáte si na den, kdy ten portrét vznikl?“ zeptá se Beth.

Zdrženlivě koketní úsměv staré dámy patří muži, kterého milovala. „Ano, všechno si to pamatuju.“

Dívka se podívá do čočky, zaostří a potom se uvelebí na podlaze, mrštně se složí do sedu se zkříženými nohama. „Žijete tady v zátoce už skoro sto let.“

„Ano, většinu času jsem prožila tady.“

Beth se zakření. „Slyšela jsem, že tu máte nějaké kostlivce.“

„Kostlivce?“

Beth pokrčí rameny. „To se jen tak říká. Nemyslím opravdové kostlivce. Prostě šťavnaté historky z okolí.“

Paní Buchananová se napřímí v zádech, ale výraz ve tváři udrží pod kontrolou. „Ano, pár historek by se našlo. A možná se v nich ukrývá i nějaký ten kostlivec.“

„Vážně?“

Čas uvolnil své sevření a tajemství začínají probublávat na povrch. Z lidí, které měla chránit, už nikdo nežije. „Začneme?“

Děvče si odkašle a zmáčkne tlačítko nahrávání. *„Jmenuju se Beth Jessupová a chodím do posledního ročníku střední školy v Cape Hudson. Tohle je můj závěrečný projekt na hodiny dějepisu paní Reynoldsové. Bydlím v Chesapeačské zátocě na východním pobřeží Virginie a dnes budu zpovídat paní Buchananovou, která se narodila v Cape Hudson v roce 1888. Paní Buchananová, můžete mi říct něco o vaší rodině?“*

Ozve se vrznutí houpacího křesla, jak se Catherine lehce předkloní. *„Má matka se jmenovala Addie Smithová a otec Isaac Hedrick. Otec pracoval jako tesař, a když nebyla práce, plavil se na obchodních lodích. Jsem nejstarší ze sedmi dětí. Matka zemřela při posledním porodu, když mi bylo dvanáct.“*

Dívka vzhledne, v očích bolest ze ztráty vlastní matky. Na první pohled tvoří ty dvě nesourodou dvojici, ale ponecháme-li stranou majetek a věk, jsou to prostě dvě holky bez mámy, které dychtí po lásce.

„Co se stalo, když vaše matka zemřela?“

„Otec nemohl jezdit na moře a zároveň se starat o sedm dětí, takže nás všechny poslal pryč. Kluci šli k Jessupovým, bezdětnému páru tady

ve městě. Sestry poslali do různých rodin na pevnině a já začala pracovat pro Buchananovy.“

„To muselo být hrozné.“

Paní Buchananová tu bolest už dávno vytěsnila a nijak netouží se s ní teď znovu vyrovnávat. Jenže když souhlasila s tímto rozhodnutím, umínila si, že pravdu si s sebou do hrobu nevezme. *„Buchananovi mě odvezli do New Yorku. Hrozně se mi stýskalo. Město bylo plné hluku. Barev. Nemohla jsem tam několik měsíců vůbec spát. Ale potom jsem si zvykla a posunula se dál.“*

„Viděla jste ještě někdy své sestry nebo bratry?“

„Nakonec ano. Ale trvalo to dlouho.“ Ta slova zůstanou několik vteřin viset ve vzduchu, dokud si Beth neodkašle.

„Co jste u Buchananových dělala?“

„Nejdřív jsem byla k ruce panským komorným a později se ze mě stala osobní komorná slečny Victorie.“

„Kdo je Victoria?“

Skrz závěsy z hedvábného taftu sem proniká lehký vánek a ve vzduchu je cítit přízraky, které v posledních měsících krouží stále blíž. Staré rány vyplouvají na povrch jako bójky.

„Dcera paní Buchananové. A později moje švagrová. Vlastně mi ji připomínáš. Byla stejně bezstarostná jako ty.“

Beth se zatváří potutelně, jako by ji při něčem přistihli. *„Co se s ní stalo?“*

Stará dáma se usměje, dívčin nelíčený zájem ji těší. *„Možná ti to řeknu jindy, až zase přijdeš.“*

„Vždyť jste mi ještě skoro nic neřekla.“

„Jestli se chceš dozvědět víc, musíš zas přijít. Jsem stará, snadno se unavím.“ Což je pravda jen zpolo. Chce tu dívku vidět znovu. Baví ji si s ní povídat.

„Odpoledne pracuju v restauraci. Nemůžu sem pořád chodit.“

„Zaplatím ti. Ber to jako svou novou práci.“

Ostražitost v dívčíných očích připomíná staré paní divokou lišku, kterou jednou chytil na rybí návnadu do klece její otec. *„Ale já jsem dobrá servírka, paní B. Dostávám velký dýška.“* Beth oznámí svou cenu, ale vypadá, že je ochotná smlouvat.

„Domluveno.“

Beth se rozšíří oči. *„Vážně? Jenom za to, že budu nahrávat, co budete vyprávět?“*

„Ano. A musíš chodit včas.“

Beth čeká, až přijde nějaký háček. Když žádný nepřichází, vyhrkne: *„Tak jo. Ale musíte mi dát peníze pokaždý na ruku.“*

„Samozřejmě. Můžeš přijít v pátek?“

„Jasně.“ Dívka opět sjede očima na portrét a zeptá se: *„Byla to láska na první pohled?“*

Paní Buchananová dlouho mlčí. Bubny tajemství virblují stále hlasitěji. *„Ano. Ale nešlo o mého muže Roberta.“*

Betin pohled vyhodnocuje situaci stejně jako liška, když ucítila v kleci čerstvé rybí maso.

„A o koho?“

„Uvidíme se v pátek.“

KAPITOLA DVA

LUCY

15. ledna 2018

Cape Hudson, Virginie

Cestou na východní pobřeží se Lucy Kincaidové opírala do zad severovýchodní bouře, v jejímž ostře studeném větru byla cítit whisky z Tennessee, zakouřené bluesové bary, donuty s polevou a čokoládovým krémem, hamburgery připravované na mastných plotýnkách a odporně nasládlá chuť smrti.

Ledové prsty doznívající bouře se jí otíraly o tváře a bránily jí v téhle neklidné noci zamhouřit oka. Zaclonila si obličej a podívala se skrz mlhu stoupající z vysokého rákosí u zčeřených vod Chesapeacké zátoky. Seděla teď v džípu na místě, které si vybrala brzy ráno. Vedle ní, uvelebená pod pokrývkou, spokojeně oddechovala Dolly Partonová, matčina dvouletá fenka německého vlčáka. Na zadních sedadlech byl naskládán veškerý Lucyin majetek: sportovní taška s oblečením, skicáky, matčina kytara, spacák, nákupní taška plná limonád, burákového másla a bagelů. Mezi sedačkami byla zaklíněná dřevěná baseballová pálka zvaná Mírotvůrkyně a vedle kovová urna s matčiným popelem.

Když krátce po druhé ráno projela skoro třicet kilometrů dlouhým tunelem ústícím na východním pobřeží, byly vlny tak rozbouřené, že instinktivně zpomalila a zapnula výstražná světla. Uprostřed mostu, zpěněnou vodní hladinu pod sebou a hvězdné nebe nad hlavou, se jí zdálo, že se celý vesmír spojil a snaží se ji přimět, ať to otočí zpátky. Jenže Lucy byla ze všeho nejvíc umíněná a před výzvami nikdy neuhýbala.

Když dorazila na místo, bylo už moc pozdě na to, aby vyhledala muže, kterého sem přijela navštívit, a na pokoj v motelu neměla peníze. Takže se musela spokojit s odlehlou cestou vedoucí k jakési stodole poblíž zátoky. Vypnula motor, aby zbytečně neplývala benzinem, ale okamžitě ucítila, jak teplota v autě bez zapnutého topení rychle klesá.

Ve světle úplňku klouzajícím po rozbouřených vodách přikryla Dolly i sebe matčinou péřovou dekou, která už toho měla hodně za sebou, a pokoušela se usnout za zvuků deště bubnujícího do kapoty.

Třásla se zimou, přitahovala pokrývku blíž k tělu a pozorovala zlatavě oranžový východ slunce, které vykouklo nad hladinou táhnoucí se až k horizontu. Déšť ustal a nad vrcholky zmrzlých vodních trav ohýbajících se ve větru, který pokoušel zčeřenou vodu v zátoce, teď tančilo jasné světlo.

„Co tomu říkáš, Dolly?“

Dolly zvedla hlavu a odrkla si, načež se rychle zavrtala zpátky do tepla pod pokrývku.

„Bude se nám to tu muset líbit. Nic jiného nemáme.“ Veškeré Lucyiny úspory padly na účty za matčinu lékařskou péči. Zbývala jí necelá stovka dolarů v kapse, čtvrt nádrže benzínu a slušná vyhlídka na práci v tisíce kilometrů vzdáleném Nashvillu. Opustit

všechno známé a začít od nuly úplně jinde, byť jenom na chvílku, bylo naprosto šílené, ale přesně to dělávala dost často její matka.

Podívala se na zašlou urnu z druhé ruky, kterou jí prodal šéf pohřební služby za třicet dolarů. Na vršku byl široký vryp, který měl co dělat s hádkou dvou manželek jednoho mrtvého. Dramatická minulost urny by se matce zamlouvala a Lucy ji dostala za slušnou cenu.

Matka umřela před dvěma týdny na rakovinu. Za celý život nebyla ani jednou nemocná, takže první migrénu přičítala půl lahvi rezné whisky, kterou vypila předešlého večera. Druhou si vysvětlovala nedostatkem spánku. Třetí ji ale ochromila na několik dní a přiměla zavolat Lucy, která pracovala v baru na Lower Broadway v Nashvillu. Po návštěvě pohotovosti následovala magnetická rezonance, kterou si ani jedna z nich nemohla dovolit, a zdrcující verdikt lékaře. Zhoubný, neoperovatelný nádor.

V listopadu Lucy opustila svůj byt a přestěhovala se k matce. Podávala jí léky na bolest, tišila ji a čekala, až nastane konec. Poslední den, který spolu strávily, se Beth začala ošivát. Otevřela oči a dívala se na Lucy s větší intenzitou než v posledních dnech.

„Starej se mi pořádně o Dolly.“

„To víš, že jo.“ Lucy sáhla po další pokrývce, aby matku přikryla, Dolly se zatím přitiskla ještě blíž k vyhublému tělu. Smrt se přibližovala a matka si dělala starosti kvůli psovi. Na rozdíl od Lucy byla Dolly její nejlepší přítelkyně.

„Není ráda sama.“

Matka zamrkala a obtížně lapala po dechu. Lucy sáhla po lahvičce s morfinem na předpis. Pár kapek na jazyk uklidnilo paniku, která se dostavovala úměrně s tím, jak tělo vypořádalo službu.

Matčiným tělem otrásl povzdech. „Potřebuju, abyste s Dolly odvezly můj popel do Virginie.“

Prožily toho společně dost, ale nikdy neměly jedna před druhou tajemství, takže Lucy zmínku o Virginii nejdřív přičítala morfinu. „Mami, nikdy jsi ve Virginii nebyla.“

Další boj o nádech. „Asi před měsícem mi přišel dopis.“

„Jaký dopis?“

„Pod matrací. Podívej se.“

Lucy zvedla matraci a našla velkou hnědou obálku, která ležela vedle zmačkaného balíčku od cigaret a obalu od tortilly. Na přednášky o správné výživě a nezdravém kouření už bylo dávno pozdě, takže prostě jen obálku vytáhla. Dopis byl od Henryho Garrisona z Cape Hudson ve Virginii.

„Co to má být, mami?“

Matka si navlhčila bleďé rty. „Zdědila jsem nějakou nemovitost a ta teď připadne tobě. Mohl by z toho být opravdový domov. Takový, po jakém jsi jako malá holka vždycky toužila.“

Opravdový domov. Ve svých dvaceti devíti letech Lucy netušila, co to má ksakru být.

Protáhla si ztuhlý krk ze strany na stranu, sundala gumičku ze zápěstí a stáhla si vlasy do culíku. Proč jí máma o Virginii neřekla? Nač takové tajnosti? Máma si vždycky zakládala na až brutální upřímnosti. Říkala všechno na rovinu. Střílela od boku, a to ostrými.

Proč mi lhala? Lucy teď stiskla volant silněji a zatoužila po tom, aby bývala mohla s matkou strávit ještě o pár minut víc.

Byla zmrzlá a hladová a potřebovala se jít co nejrychleji vyčurat. Přejela pohledem stromy a hustou, vysokou travu, která se rozprostírala na zhruba sto metrech mezi autem a vodou. Otevřela dveře a zašklebila se, když ji ranní povětrí štíplo do tváře.

Pobídla psa. „Tak pojď, holka. Víím, že to potřebuješ.“ Dolly se

zazíváním vyskočila z auta. Beth tvrdila, že je napůl člověk, a tím pádem nepotřebuje vodítko.

„Ne aby ses za něčím honila. Jestli se ztratíš, zmrzneš a já hned po tobě, až tě tady budu hledat.“

Společně klusaly k rákosí. Lucy se snažila držet krok se psem, který na čerstvém vzduchu poskakoval a odfrkával. Hnědé kovbojské boty vykládané tyrkysovou kůží vrzaly v měkké hlíně a ona přitom ucítila takový příliv energie jako už dlouho ne.

Dolly si přidřepala a zvědavě zvedla čumák do vzduchu. Zavětrila a už někam utíkala podél rákosí.

„Nezapomeň, co jsem ti říkala o tom zdrhání.“ Lucy si rozepnula kalhoty a stáhla je dolů. Nahý zadek jí okamžitě ovanul studený vítr, tak čurala, jak nejrychleji uměla. Když si natahovala džíny, Dolly už zmizela z dohledu.

„Hej, nemáme přece nechávat jedna druhou samotnou. Tak zněla domluva. No tak, holka! Je šílená zima.“

Dolly se řítila směrem k vodě. Týdny, které strávila v Betině bytě, prokládaly jen tu a tam krátké procházky, což třicetkilovému psu nestačilo. Teď byla volná, chytla stopu a líbilo se jí to.

Lucy zkřížila ruce na prsou a podupávala nohama. „Dolly, tohle mi nedělej. Musíme se vrátit do auta, do tepla. Slibuju, ještě se budeš moci proběhnout.“

Pes se rozštěkal a ze zčeřeného rákosí, kolem nějž kroužil, vyletěl pták. „Dobrůtko!“ vykřikla Lucy. „Dolly, chceš dobrůtku?“

Z rákosí se vynořila psí hlava, což byl jasný důkaz toho, že se fenka dá uplatit. Přiběhla k autu a vrtěla přitom ocasem. Lucy honem otevřela dveře. Dolly na ni vrhla rychlý pohled, skočila dovnitř a uvelebila se na příkrývce na sedadle spolujezdce, kde očekávala slíbený pamlsek.

„Moc dobrůtek tu teda nemám,“ konstatovala Lucy, přibouchla dveře a natáhla se po pytlíku z fastfoodu. Vylovila z něj pár starých hranolek, které Dolly okamžitě schramstla.

Lucy ji podržela mezi ušima a potom vytáhla krabičku s vlhčnými ubrousky. Byla to jedna z posledních věcí, které si vzala z Betina bytu. Jeden vytáhla a pomalu si vlhkou textilií otírala ruce. Čichala přitom její vůni a vzpomínala na to, jak si s nimi utírala ruce Beth, když byla Lucy malá. Na ubrousky si Beth vždycky potrpěla. Mohly žít v jednopokojovém bytě ve východním Nashvillu, ale ruce měla vždycky čisté.

Pak ubrousek zmačkala, sáhla po klíčku a otočila jím v zapalování. Motor naskočil, zabublal a zhasl. Při druhém pokusu to zaprskalo a zachřelo. Lucy se podívala na psa, který ji pozoroval s očekáváním, že s tím něco udělá.

Opřela se o volant, tak moc toužila, aby se motor probudil k životu. „Autíčko, teď není čas na hraní!“ Znovu otočila klíčkem. Nic. V posledních pár dnech jí vesmír vyslal už dost špatných signálů, takže teď by uvítala aspoň na chvíli nějakou změnu. Čeká na ni bezpečný přístav a ona z nastaveného kurzu neuhne.

Napotřetí motor naskočil, zabrumlal a zarachotil. Na vteřinku zadržela dech a neodvažovala se ani pohnout, aby jí to znovu nechcíplo. Když motor běžel dál, otočila knoflíkem topení a obě, ona i Dolly, se dychtivě natáhly směrem k proudu teplého vzduchu.

Zařadila zpátečku. „Pořád dál a výš.“

Pes vztyčil uši a zavrtěl ocasem.

Lucy sešlápla plyn a zamířila na sever, na Route 13, hlavní tah poloostrova. Zpočátku nebyly vidět téměř žádné známky civilizace, ale pak se vynořil motel, který tvořilo několik chatiček. Za oknem jedné z nich blikal červený nápis VOLNO. Za ní stálo pár rozbi-

tých traktorů s cedulemi NA PRODEJ. Prvním člověkem, kterého tu zahlédla, byl starý muž v maskáčových kalhotách a bundě, vybíral si ze schránky noviny. Po chvíli minula menší nákupní zónu s obchody, z nichž několik mělo výlohy zatlučené prkny.

Jakmile uviděla ukazatel CAPE HUDSON, 12,5 KM, zpomalila a lovila v paměti, co si o městě přečetla na internetu. Vzniklo na konci devatenáctého století jako depo pro železnici obsluhující Norfolk a celý severovýchod, ovšem místní pozemkové granty sahaly až k dobám krále Jiřího I. a existovaly zmínky o nájemných sloužících, které do virginské kolonie přivezli někdy v polovině sedmnáctého století. Nad vodami Chesapeakské zátoky se tyčily pozůstatky starých plantáží a loveckých klubů.

Léto zde bývalo poměrně rušné i přesto, že tu neměli dostatek hotelů a bungalovů, aby se z místa stala vyhledávaná prázdninová destinace. V listopadu, kdy se konal každoroční pětidenní svátek ústřic, se počet obyvatel vyšplhal z deseti tisíc na trojnásobek. V lednu ve městě chvil pes. Jak psal jeden z bloggerů, ulice byly prostě „vymetené“. Jiný mluvil o „zemi nevyužitého potenciálu“.

Lucy zpomalila a jela podle ukazatelů, které ji po menších silnicích dovedly až do města.

Podle mapy v telefonu tu měly být dvě ulice vedoucí z východu na západ a dvě ze severu na jih. Jedno- až dvouposchodové budovy byly postavené z cihel a pamatovaly doby, kdy městečko bývalo nepříliš oblíbená lovecká destinace a železniční uzel.

Měli tu obchody pro turisty, ale na mnoha z nich visela cedule DO BŘEZNA ZAVŘENO.

Na konci hlavního tahu Lucy zahlédla cihlovou budovu s restaurací. Stálo před ní několik aut, což byl první náznak vůbec nějakého života. Zaparkovala tam. Na vývěsním štítu stálo U ARLENE.

Kolem jejího kanárkově žlutého džípu prošlo několik ranních ptáčat. Než zašli do restaurace, pořádně si změřili jak Lucy, tak její poznávací značku. Vypnula motor. „Počkej tady, holka, nechám si to zabalit.“

Doběhla k hlavnímu vchodu a vrazila do dveří, až se jí nad hlavou rozezněly zvonečky. Privítalo ji teplo plné vůně slaniny a palačinek. Páni, vonělo to skvěle.

Za pultem stála zralá čtyřicátnice. Měla jasně zrzavé vlasy a na sobě velkou černou mikinu s nápisem DOBROVOLNÍK SVÁTEK ÚSTŘIC. Na jmenovce stálo ARLENE.

Lucy ji okamžitě zavolala. „Dobrý ráno, můžu dostat něco s sebou? Mám v autě psa a málo benzínu na to, abych mu nechala běžet topení.“

Žena na ni zůstala chvíli zírat, potom zamrkala a usmála se. „Zlato, vezmi si toho pejska dovnitř. Není sezona, takže je tu jen pár štamgastů a ty.“

„Vážně? Je to dost velkej pes.“

„Lidi, nevadilo by vám, kdyby si tohle děvče přivedlo dovnitř svého pejska?“

Štamgasti zvedli téměř najednou své hrnky na znamení souhlasu. Arlene vzala do ruky konvici s kávou a kameninový hrnek. „Dojdi si pro něj, já ti to zatím připravím.“

„Díky.“

Lucy vyběhla ven pro Dolly. Fenka se dívala ven okénkem u řidiče, měla svěšené uši a tvářila se, jako by ji poslali na hanbu.

Lucy jí otevřela dveře. „Pustí nás dovnitř obě. Můžeme si sednout ke stolu a dát si něco pořádnýho k jídlu.“ Zahákla vodítko za obojek a Dolly vyskočila z auta.

„Co takhle sušenka se slaninou?“ zeptala se jí Lucy.

Fenka začala vrtět ocasem.

Vešly zpátky do restaurace. Zvonky se znovu rozezněly a Lucy si ještě jednou vychutnala závan teplého vzduchu, který jim přicházel v ústretu. Neuvědomovala si, jak moc touží po něčem jiném než po pocukrovaných koblihách, hamburgerech z fastfoodů a převařených vejcích na anglických muffinech. A v tuhle chvíli už vážně, ale opravdu vážně potřebovala kafe.

S Dolly po boku zamířily rovnou ke stolu v rohu, na němž stála horká káva. Na podlaze vedle ležela miska s vodou. Lucy se posadila, sevřela teplý hrnek oběma rukama a usrkla doušek silné kávy. Jako by znovu ožívala. Dolly chlemtala vodu.

Sál měl podlouhlý, úzký tvar. Napravo se podél stěny táhl chromovaný snídaňový pult, proti němu hnízdlilo osm boxů a nad nimi na zdi viselo několik zarámovaných černobílých fotografií, na nichž bylo vidět, jak se oblast proměňovala v posledních desetiletích.

Arlene přišla ke stolku a dolila jí kávu. „Tennessee je odtud dost daleko.“

„Čtrnáct hodin cesty.“

Sklonila se a podržela Dolly na hlavě. „Proč jste se vypravily tak daleko? Jestli jste přijely kvůli ústřicím, tak to tu jste buď trochu pozdě, nebo hodně brzy. A na lovce kachen nevypadáte.“

„Přijely jsme za Henrym Garrisonem.“

Arlene přikývla a podívala se oknem v přední fasádě restaurace na cihlovou budovu přes ulici. „No, ještě nesvítí, takže nemusíte spěchat. A mimochodem, tady mu všichni říkají Hank.“

„Já vím, že je brzo, ale měly jsme hlad.“

„Jídelní lístek je na věšáku na zdi. Dejte mi vědět, co si dáte.“

Lucy k ní zvedla oči a poprvé za několik měsíců se rozzářila. „Díky.“

Žena chvíli váhala, než se s hlavou nakloněnou ke straně zeptala: „Neznáme se odněkud?“

„V životě jsem tu nebyla.“

Číšnice ji pozorovala, jako by se snažila vydolovat nějakou zasunutou, možná několik desítek let starou vzpomínku. „Ale já vás stejně odněkud znám.“

„Já jsem Lucy Kincaidová. Tohle je Dolly. Máma mi prozradila, že odtud pochází. Beth Kincaidová.“ Čekala na nějakou reakci, která by dala téhle cestě smysl.

Arlene ale zmateně vrtěla hlavou, nic jí to neříkalo. „O Kincaidových jsem teda neslyšela. Žádné jiné jméno, které bych mohla znát?“

„Co takhle Jessupová?“

Arlene se rozesmála a obrátila oči v sloup – bylo to naprosto evidentní. „Tvoje máma je Beth Jessupová, že jo?“

Lucy položila hrnek na stůl a poklepala na něj nervózně prstem. „Jo, byla.“

Arlene si prohlížela její obličej, jako by se dívala na starou známou. „Hned jak jsi vešla do dveří, jsem si na Beth vzpomněla. Chodily jsme spolu na střední. A občas to tu trochu roztočily.“ V očích jí jiskřilo znovuobjevené mládí. „Bože, jak se mně po tý holce stejískalo. Jak se dneska máma vůbec má?“

Hrnek s kávou se zastavil pár centimetrů od Lucyiných rtů. „Před čtrnácti dny zemřela.“

Úsměv vyvolaný vzpomínkami na Beth pohasl. „To je mi líto, děvče.“

Lucy se malinko napřímila, pořád se s těmi slovy nedokázala srovnat. „Měla nádor na mozku. Chtěla, abychom s Dolly navštívily její domov. A přivezly sem její popel.“

Arlene si odkašlala. „Pánbu tě potěš. Bože, já Beth pořád vidím jako divokou puberťačku a ona už tu není. To mě opravdu mrzí.“

Smutek, který se Lucy snažila ze všech sil potlačit, byl zpět. „Díky.“

Vrásky mezi Arleniným obočím se prohloubily. „Počítám, že tu jsi kvůli Zimní vilce?“

Informace se šíří rychle. „Pan Garrison se zmiňoval o nějakém baráku. Kde ho najdu?“

„Hned za městem, poblíž majáku.“

„Netuším, co mě čeká.“

Arlene odmávala její pochyby jediným pohybem ruky. „Nedělej si starosti. Hank se o vás dobře postará. Než si to dojíš, bude v kanceláři. Vstává brzy. Tak co si dáte, vy dvě?“

„Já si dám lívance,“ odpověděla Lucy. „A Dolly extra porci slaniny.“

„Jasně. Jdu pro to.“

„Díky.“

Ženin úsměv byl vřelý, opravdový. „Páni, je vážně hezký mít tu Betinu dceru.“

Beth byla ještě náctiletá, když se Lucy narodila. O Cape Hudson se sice před dcerou v životě nezmínila, ale možná jí místní o matčině životě předtím, než odešla do Nashvillu, teď něco řeknou.

Když čekala na objednávku, přišli sem na snídani další hosté. U baru sedělo několik starších mužů, jedli a tlumeně si povídali. Ve vedlejším boxu seděl starší pár. Zachytila několik nových, pátravých pohledů svým směrem.

Dorazily lívance a slanina. Lucy nejdřív nakrmila Dolly několika plátky a pak začala jíst sama. Lívance byly nadýchané a polité máslem, nedokázala si vybavit, kdy naposledy jedla takhle u stolu. Většinou něco popadla v kuchyni za barem a u Beth žádný stůl nebyl. Neměla je ráda, raději seděla na podlaze a jedla z misky.

Dveře restaurace se otevřely ještě několikrát a pokaždé pustily dovnitř závan studeného vzduchu. Restaurace teď byla skoro plná.

Arlene se vrátila k jejich stolu a položila na něj bílou krabičku na jídlo. „Ještě jedna porce slaniny. Jsem ráda, že vám chutná. A máte to zaplacený.“

„Jak to?“ chtěla vědět Lucy.

„Ber to jako dárek na uvítanou.“

Arlene se pořád tak laskavě usmívala a znala Beth, takže se Lucy odvážila zeptat: „Máma o tomhle městě nikdy nemluvila. Víte, proč odtud odešla?“

„To nikdo neví. Jeden den tu byla a potom zničehonic, den před koncem školního roku, byla fuč. Byla jsem přesvědčená, že se vrátí. Celou střední jsme spolu v pátek po fotbale chodily na pláž vypít si pivo. Rezervovala jsem si pro ni ty pátky ještě skoro celý rok, než mi konečně došlo, že už je pryč definitivně.“ Na Arlene volali od dalšího stolu. Kývala hlavou. „Hrozně se mi po ní stejskalo.“

Odešla k dalšímu zákazníkovi, ten jí něco tiše povídal a čas od času se podíval na Lucy.

„Mluví o nás celý město,“ pošeptala Lucy psovi.

Dalších téměř dvacet minut jedly mlčky a cítily na sobě všechny ty pohledy. Na jedno sousto pro Lucy připadla vždy dvě pro Dolly a za chvíli byl talíř prázdný. Lucy vytáhla z kapsy pár dolarů pro Arlene a zastrčila je pod slánku a pepřenku.

Při odchodu si znovu uvědomila, že je lidé pozorují. V kanceláři pana Garrisona se pořád ještě nesvítilo, takže si přitáhla límec ke krku a vydaly se na konec hlavní třídy a potom přes duny k moři. Procházka po písčité pláži se jí zdála jako dobrý nápad, ale od vody šel studený vítr, který Lucy pronikal skrz kabát až do kostí.

Když se vrátily na hlavní třídu, uviděla, že v kanceláři už svítí světla. „Tak do toho...“

KAPITOLA TŘI

LUCY

15. ledna 2018

Vyšly tři kamenné schody, které vedly ke vstupním dveřím do modré, dvoupatrové budovy na hlavní třídě naproti restauraci. Lucy rychle mrkla na nápis GARRISON & SPOL., s. r. o. Bylo odevmčeno.

Ve vstupní hale ležel na podlaze bohatě zdobený orientální koberec, stěny měly tmavě zelený nátěr a zdobily je čtyři velké obrazy zobrazující zátoku v různých ročních obdobích. Byl tu i recepční pult, ale vypadalo to, že ho už dlouho nikdo nevyužíval. Lucy se sklonila k Dolly, oklepala jí písek z pacek a sama si otřela boty o rohožku.

„Haló?“ zavolala a zavřela za sebou. Nikdo jí neodpovídal, tak popošla dovnitř, směrem ke schodišti, a zavolala znovu. „Pane Garrisone?“

V patře nad schody se ozvaly kroky. Objevil se štíhlý muž okolo třicítky, který měřil dobře sto osmdesát centimetrů. Krátké tmavé vlasy, ještě vlhké ze sprchy, měl sčesané z obličejе s výraznými, ostře řezanými rysy. Na sobě měl zelené kalhoty s nažehlenými puky

a čistou bílou košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Kdyby tu byla Beth, prohlásila by, že z něj vyzařuje aura staré duše.

Zažíval se na ni zkoumavě, jako by přemýšlel, jaký smysl má skřivánek, kterého měla vytetovaného na vnitřní straně zápěstí, modré pruhy v blondatých vlasech a náramek z červených a modrých korálků na druhé ruce. „Vy jste Lucy Kincaidová.“

„Volala vám Arlene, že jo?“

„Ano. Vítejte, já jsem Hank Garrison. Kdy jste dorazila?“

„Včera v noci.“

„Kde jste spala?“ Dolly se k němu vydala a on k ní natáhl ruku a nechal ji, aby mu očichala prsty.

„V džípu.“

Zavrtěl hlavou a zamračil se. „Včera v noci byla dost zima.“ Dolly mu olízla prsty a uvelebila se na drahém koberečku.

„To byla. Nevadí vám ten pes? Pořád je zima.“

„Jasně že ne. To je v pořádku.“ Nadechl se, nepřestával ji pozorovat a potom pronesl s opravdovou účastí: „Je mi to moc líto.“

Z nějakého důvodu to jednoduché prohlášení její ztrátu umocnilo. „Díky.“

„Jak to zvládáte?“

„Pohřbila jsem smutek včera v noci na mostě přes zátoku.“ Beth by nechtěla, aby nějak dlouho truchlila, a Dolly nepotřebovala špatnou energii. Zbývalo už jen přijít na to, jak se od toho osvobodit doopravdy.

Garrison si odkašlal. „Přivezla jste ty papíry, o které jsem vás žádal?“

V telefonu jí jednoznačně řekl, že s ní nebude mluvit dřív, než mu prokáže svou totožnost. Originál rodného listu nenašla, tak na okresní matrice, kam si šla vyzvednout Betin úmrtní list, zažádá-

la o kopii. Jako matka na něm byla uvedená *Elizabeth Kincaidová Jessupová*, otec *neznámý*.

Lucy sáhla do tašky pro složku s dokumenty. „Tady jsou ty certifikáty a dopisy, které jste posílal.“

„Dobře. Myslel jsem, že když mě vaše matka tolik let ignorovala, uděláte to samé i vy.“ Prohlížel si doklady, ale hlavně její rodný list.

„Máma o tomhle místě ani o vás nikdy nemluvila. Možná mi to vysvětlíte. Taky bych potřebovala trochu pomoci s kolonkou *otec neznámý* v rodném listě.“

„Půjdeme ke mně do kanceláře.“ Prošli malou chodbou do větší místnosti. Garrison otevřel dveře a rozsvítil. Lucy s Dolly ho následovaly. Pokynul Lucy, ať se posadí, a sám se usadil za stolem. Dolly si lehla vedle Lucyiny židle a usnula.

Kancelář byla vkusně zařízená. Psací stůl z mahagonového dřeva vypadal jako starožitnost a stejně tak i vysoké kožené křeslo a dvě křesílka pro hosty. Na zdi visel bakalářský diplom z oboru politologie z univerzity v Richmondu a fotografie Hanka a dalších tří mužů v jeho věku v uniformách.

„Sloužil jste u námořní pěchoty?“ zeptala se.

„Ano.“

„Nemohla bych dělat barmanku v bluesovém baru v Nashvillu, kdybych neznala všechny armádní sbory. Když umíte ty správné bojové písně, dostanete větší spropitný. Mohla bych třeba zazpívat mariňáckou hymnu, možná by to prolomilo ledy?“

Lehce se pousmál. „Díky, to nebude třeba.“

„Škoda. Umím ji vážně dobře. Semper fi.“

Naposledy byla v podobné kanceláři na jednání s Betiným domácem, který ji chtěl žalovat kvůli šesti měsícům nezaplaceného nájmu. Protože podepsala nájemní smlouvu spolu s matkou, byla

spoluručitelkou a musela se vydat z posledních úspor, aby se soudnímu řízení vyhnula.

„Co se identity vašeho otce týká, vaše matka vám nikdy neřekla o poslední vůli paní Catherine Buchananové?“

„Máma zmínila Cape Hudson poprvé pár dní předtím, než umřela. Byla bych se ráda dozvěděla víc, ale brzy nato upadla do kómatu.“

„Chci jet domů, Lucy. Do Virginie.“

„Proč do Virginie? Doma jsi v Nashvillu.“

„Ne, ve Virginii.“

Ta slova spustila dominový efekt, který ji přiměl, aby se sem vydala.

„Beth vždycky tvrdila, že se narodila v Nashvillu. Jsem čisto-krevná holka z Tennessee, prohlašovala. Upřímně řečeno, pořád si nejsem jistá, že jste našel tu správnou Beth Kincaidovou.“

„Jessupovou,“ doplnil bez váhání.

„To jméno nikdy nepoužívala. Vždycky vystupovala jako Beth Kincaidová.“

„Až na to jméno na vašem rodném listě, Lucy.“

„Víte o mně víc než já sama. Musím říct, pane Garrisone, že to není tak úplně příjemné.“

A znovu ten pátravý pohled, který se snažil najít smysl věcí pod povrchem, a pulzující sval v čelisti. „Elizabeth Kincaidová Jessupová vyrostla tady, v Cape Hudson. Její otec strávil poslední roky svého života poblíž Zimní vilky.“

„Její otec?“

„Samuel Jessup. V roce 1968 se oženil s Donnou Kincaidovou, což byla vaše babička.“

Opřela se v křesle, prstýnkem poklepávala na mahagonovou opěrku a pokoušela se všechny ty informace v klidu strávit.

„Váš dědeček zemřel minulý rok, což mě vedlo k tomu, abych kontaktoval vaši matku.“

Když ho slyšela mluvit o Samuelovi a Donně, svých pokrevních příbuzných, které vůbec neznala, píchlo ji u srdce. Prsty si prohrábla vlasy, na vážkách, jestli má být ráda, že konečně může zaplnit bílá místa ve svém životě, nebo naštvaná, protože jí Beth lhala. Rozhodla se pro to druhé, protože hněv bolí méně než smutek. „Měla máma nějaké sourozence?“

„Vaši prarodiče měli malého syna, který se narodil dřív než vaše matka, ale zemřel, když mu bylo několik měsíců. Donna Kincaidová Jessupová zemřela v roce 1984, to bylo vaší matce asi čtrnáct let.“

„Měli moji prarodiče nějaké příbuzné? Co třeba nějakí vzdálení bratřenci nebo sestřenice?“

„Váš děda pocházel z pěti dětí. Takže máte docela dost bratřenců a sestřenic z druhého kolena.“

„Kde žijí?“

„Pár jich zůstalo tady ve městě, ale většina odtud odešla.“

Ve třetí třídě zadala Lucyina učitelka dětem, aby doma s rodiči namalovaly rodokmen. Beth tvrdila, že jsou na světě jen ony dvě, takže Lucy nakreslila kmen s jedinou větví. Byla s ním spokojená, dokud nezjistila, že stromy na obrázcích jejích spolužáků mají těch větví mnohem víc. „Je tu prý nějaké dědictví, Zimní vilka.“

„Dědictví po paní Catherine Hedrickové Buchananové.“ Úzké zelené oči ji upřeně pozorovaly, jako by čekaly, zda jí je jméno, které pronesl, nějak povědomé.

„Jestli čekáte na nějakou reakci, je mi líto. Neznám. Budete to muset vzít od začátku.“

„Zimní vilka patřila paní Buchananové, která si přála, aby připadla nejprve vašemu dědovi, pak vaší matce a teď vám.“

„Jaký byl vztah mezi tou paní Buchananovou a mým dědou?“

„To vážně netuším. Váš děda byl obchodní námořník a do důchodu odešel až v osmdesáti. To bylo v roce 1996. V rodině se tradovalo, že mu paní Buchananová nabídla zaplatit studium na vysoké škole, ale on to odmítl. Stejnou nabídku potom udělala vaší matce a ani ta to nepřijala.“

„Proč se ta žena rozhodla dělat Jessupovým anděla strážného?“

Kolikrát matka opakovala, že vysoká škola, notabene umělecká, je jen vyhazování peněz? Lucy měla vždycky za to, že to bylo kvůli nedostatku financí. Evidentně nebylo.

Lucyini učitelé vždycky říkali, že má talent, ale nakonec neměla dost dobré známky na to, aby získala stipendium. Prvních pár let na střední se snažila našetřit si na vysokou, ale vždycky když už měla na účtu dost peněz, se něco stalo. Rozbila se jí převodovka na autě. Zánět slepého střeva, který nehradila pojišťovna. Anebo Beth už zase neměla na zaplacení nájmu. Takže se úspory rozkutálely. Krátce po dvacátých narozeninách už měla Lucy solidní pověst coby barmanka na hlavní třídě v Nashvillu. Život šel dál, kreslila, jen když měla volno, a na vysokou zapomněla.

„Kdy paní Buchananová zemřela?“ zeptala se.

„V březnu 1990 ve věku sto jedna let.“

„Takže zhruba rok poté, co jsem se narodila.“

„Ano.“

„Kdy jste poprvé kontaktoval mou matku?“

„Minulý rok, hned potom co zemřel váš děda. Nejdřív moje dopisy ignorovala, ale pak jsem se jí konečně dovolal, to bylo asi před čtyřmi měsíci. Říkala, že o nabídku paní Buchananové možná budete stát vy, a chtěla, abych jí znovu poslal všechny papíry.“

„Vůbec jsem o tom nevěděla.“ Lucy podržela Dolly na hlavě, víc

zraněná než překvapená. „Musím to všechno nějak pobrat, pane Garrisone.“

„Já vím.“

Vzpomněla si na pohledy lidí v restauraci. „Beth tady musela udělat dojem, u snídaně na mě dost zírali.“

„Na vaši matku je těžké zapomenout. Moji rodiče s ní chodili na střední a dobře si na ni pamatují.“

„Ptal jste se jich na ni?“

„Táta říkal, že tady má s Beth nějakou historku úplně každý.“

Jako by byla v polovině pořadu *Toble je váš život*. „A ta jeho je jaká?“

„Ve druháku přemluvila pár spolužáků, aby šli za školu. Dojeli do Norfolku a celé odpoledne tam jedli zmrzlinu a potulovali se na pláži. Když jeli zpátky, na mostě na ně čekal šerif, který se rozhodl, že jim dá za vyučenou. Zapnul na autě světla a sirénu a přinutil je zastavit. Všichni z něj měli nahnáno, jen Beth ne. Když jim začal dělat kázání, smála se, takže ji posadil na zadní sedadlo policejního auta a odvezl na stanici do cely. Chvilku si tam poseděla. Za pár hodin ji pustili a všichni spolužáci si pak mysleli, jak moc je cool.“

„To dost přesně vystihuje moje dětství. Nikdy si nijak nelámala hlavu s dodržováním pravidel. Arlene mi řekla, že odešla den před skončením školy. Dokonce i já si to umím spočítat. Byla těhotná, se mnou.“

„Ano.“

„Víte, kdo je můj otec?“ Teď zas provrtávala pohledem ona jeho a čekala na odpověď.

Ani nemrknul. „Netuším.“

Dívala se na něj upřeně, jako by se pokoušela číst mu myšlenky. „Můžete mi říct něco víc o té Zimní vilce?“

„Postavili ji v letech 1900 až 1902 a býval to vlastně lovecký zámeček. Pan George Buchanan, tchán paní Buchananové, ho postavil pro Elizabeth Lawrencovou, protože oba byli vášniví lovci kachen. Elizabeth byla dlouho jeho milenkou. Potom, v roce 1916, si ji konečně vzal.“

„Lovecký zámeček, hm. Představuju si medvědí kůže, parohy a spoustu tmavého dřeva.“

„Ani ne. Musíte ten dům vidět, abyste si udělala představu. Patří k němu tři sta akrů půdy a několik přístupů k vodě. Moje rodina si na tom pozemku už čtyřicet let pronajímá sto akrů. Provozujeme vinařství Beacon Vineyard.“

„Půda a dům. To je lepší než džíp a posledních sto dolarů, které mám v kapse.“

Pan Garrison sevřel prsty, jako by měl vyřídit něco nepříjemného. „K dědictví se váže několik podmínek.“

„Logicky. Jakých?“

„Veškerá hotovost musí být použita na renovaci a údržbu domu. K penězům budete mít přístup až poté, co tam strávíte alespoň třicet dní.“

„Můj děda tam bydlel?“

„Zůstal tam právě těch třicet dní a poté se přestěhoval do domku pro hosty, který leží na stejném pozemku. Dům udržoval v dobrém stavu, ale do žádných větších renovací se nepouštěl, kromě nové střechy.“

„Co je na té Zimní vilce tak špatného? Proč ji máma ani děda nechtěli?“

„Je to starý dům. Fouká tam. A starat se o nemovitost je závazek.“

„Když se rozhodnu, že ten barák nechci, nedostanu nic.“

„Přesně tak. Peníze na renovaci domu by potom připadly dě-

dicům z Victoriiny linie. Victoria byla dcera George Buchanana. Což je taky zvláštní, protože dřív dědili vždycky synové, dcery ne.“

„A co paní Buchananová? Ta děti neměla?“

„Měla syna, ale ten zemřel v roce 1974. Její dědicové v poslední vůli uvedeni nebyli.“

„Proč?“

„To netuším.“

Beth říkala, že majetek je jen na obtíž, a Lucy jí začínala rozumět. „Nedává to moc smysl.“

„Ne, nedává.“

„Kdo dostane Zimní vilku, když ji odmítnu?“

„Já.“

„Vy?“

„Victoria byla moje prababička.“

Frustrovaně si povzdechla. „Takže když strávím třicet dní ve sto let starém baráku, můžu ho za odměnu zrenovovat?“

„Přesně tak.“

„Můžu ho prodat?“

„Ne.“

„A kolik peněz na tu renovaci je?“

„Patnáct milionů, ale nezapomínejte, peníze patří k domu.“

Zamrkala a opřela se do křesla. „Patnáct milionů?“

„Ano.“

„Do háje.“ Lucy nevěděla, jestli má omdlít, nebo začít zvracet.

Naklonil se dopředu a poklepal špičkou pera o sací papír. „Jsem připraven udělat vám nabídku v hotovosti, pokud byste se chtěla dědictví vzdát.“

„Vy o ten dům stojíte?“

„O dům ne, o pozemek.“

„A vy byste taky musel použít ty peníze jenom na dům?“

„Ano. Těch patnáct milionů se vždycky váže k domu.“

„Kolik mi nabídnete?“

„Padesát tisíc dolarů.“

Ještě nikdy neviděla tolik peněz pohromadě. Ale ať byla sebevíc v pokušení tu částku přijmout a odjet pryč, ve městě hudby už zažila dost vyjednávání na to, aby věděla, že první nabídka bývá málokdy ta nejlepší. „Můžu se tam zajít podívat?“

„Můžu vás tam vzít hned teď. Pojedeme mým autem.“

„Radši pojeďu svým. Dolly pouští chlupy.“

„Dobře. Parkuju před barákem.“

„Mám žlutý džíp.“

„Já vím. Arlene mi to řekla.“

Byla tu sotva pár hodin a už teď měla víc reálných vodítek ke své minulosti, než jí kdy prozradila Beth. Při pomýšlení, že odkryje ten zakopaný poklad informací, se jí najednou zmocnila nedočkavost. Ucítila potřebu nadechnout se čerstvého vzduchu.

Počkaly, až Garrison zhasne světla v kanceláři a vezme si klíče a kabát. Studený, štiplavý vítr Lucy příjemně ochladil rozpálené tváře, když s Dolly spěchaly k džípu. Fenka si moc dobře uvědomovala, že se děje něco zajímavého. Nic jí neušlo.

Garrison zamkl dveře kanceláře a vklouzl za volant starého pick-upu, který parkoval před budovou. Ukázal směr a vyjel na hlavní třídu. Lucy zařadila jedničku a otočila klíčkem v zapalování. Motor zachrčel a chčípnul.

„Ne, to mi teď nedělej!“ Naklonila se nad volant a znovu zadoufala, že kov a gumu lze přesvědčit zapřísaháním a zbožným přáním. „Prosím, autíčko, buď tak hodné, už jen pár kilometrů.“

Ale motor nenaskočil.

Dolly se rozštěkala. Když Lucy zvedla oči, uviděla vedle auta Hanka Garrisona. Stáhla okénko. „Byl zázrak, že dojela až sem,“ prohlásila. „Ta stará dobrá rachotina zřejmě právě dojezdila.“

„Můžete jet se mnou,“ nabídl. „Mně psí chlupy nevadí.“

„Díky,“ popadla klíčky, urnu s matčíným popelem a Dollyino vodítko a vklouzly na přední sedadlo jeho dodávky. „Nebude vám vadit, když s sebou vezmu i Beth?“

„Vůbec ne.“

V dodávce měl uklizeno, což sedělo. Byl to typ chlapa, který měl věci pod kontrolou. „Kdy jste se sem vrátil?“

„Před rokem.“

„Jen fakta, detektive Joe Friday?“ Zaklínila si urnu mezi nohy.

Na rtech mu zahrál úsměv. „Ano.“

„Tak jo.“

Projeli městem zpátky na hlavní silnici. Potom odbočili doleva a zamířili na sever. Ještě jednou se pokusila o konverzaci, ale Garrison nejevil zájem.

Projížděli rovinatou krajinou se spoustou zemědělské půdy a Lucy přemýšlela, co je na tom místě proboha tak hrozného. Beth si během své cesty hudební branží dokázala poradit s pěknou řádkou podezřelých individuí. Co ji mohlo přimět k útěku z místa, jako bylo tohle?

Okolí bylo stále pustší a pustší a Lucy si najednou uvědomila, že o tom muži nic neví. Ani z nálepek na zadním nárazníku jeho dodávky, ani z papírů, které se povalovaly v jeho kanceláři, se toho moc nedozvěděla. To by tedy byl vrchol, kdyby ji tady poté, co sem tak dlouho jela, zavraždil nějaký sériový vrah. Motiv by rozhodně měl.

Dobře, je pravda, že katastrofické scénáře, to bylo její. Podstatnou část svého dětství strávila tím, že si představovala, co by se mohlo